
NYIKOLAJ BAJTOV

A BICIKLI

Amikor széthelyeződött a tábor, az erdő szélén hadiláncot alkotó második cohors bizonyára azt a parancsot kapta, hogy hagyja el állásait és vonuljon félre. Lepidus látta, ahogy elvonulnak a fenyők mögé, de nem értette, miért. A mezőre leszállt az este, az erdőben viszont már teljes sötétség honolt. „Elvonulnak – gondolta Lepidus –, mi történhetett?” Egyre inkább izgatottság vett rajta erőt. Utánuk akart menni, de várta a fiát, aki vizet gyűjtött a forrásból – balra, úgy száz lépésre tőle. Ekkor megjelentek a nyugati gótok. A fák közül, a homályból tűntek elő, és szemügyre vették a terepet. Hárman voltak, hajítódárdákkal felszerelve. Netán felderítők lennének?.. Ahogy észrevették Lepidust, rárontottak. Lepidus kiabált, hogy figyelmeztesse a fiát. Hátrálva, a pajsza mögé bújva kettőt közülük ott helyben, azonnal ledöfött. De a harmadik, akinek sikerült oldalról megközelítenie, dárdájával szétronsolta jobb vállán az izmokat. Ömlött a vér, és Lepidus kiejtette a kezéből a kardot. Ám ugyanakkor meg tudott fordulni, és kitarva pajszsát elhárított még két ütést, mire odafutott hozzá a fia. A barbár olyan gyorsan elrejtőzött az erdőben, mintha korábban híre-hamva se lett volna. Valószínű, hogy a fiú megsebesítette, de nem eredt nyomába, hanem ehelyett apját támogatta ki a mezőre. Miután megtettek együtt vagy kétszáz lépést, Lepidus elgyengült és elesett. A fiú széttépte az ingét és átkötötte a vállát a cafatokban lógó, szétronsolt izmok fölött. Majd jobbra mutatott kezével. Ott, a nádas mögött a távolban víztükrön fehérlett: vagy egy nagy tó, vagy mocsár. „Ha onnan előzzük meg őket – mondta a fiú –, úgy tudjuk elérni a tábor, hogy nem kell az erdő közelébe kerülnünk... „Most pihenj egy kicsit, amíg elmegyek a forráshoz. Ott hagytam a tarisznyámat. Ki kell mosni a sebedet.” Lepidus egyáltalán nem ellenkezett: alig volt ereje – a fájdalom és a vérvesztésén nagyon megviselte.

Nézte, ahogy elmegy tőle a fia, és eltávolodó alakja összefolyt előtte a szürkületi homállyal... Majd egy csatát látott: az erdőből ismét kiugrott a nyugati gót – de nem az a gyáva, aki elfutott, hanem egy másik –, egy hatalmas óriás... Lepidusnak úgy rémlett, hogy őt magát páncélzat védi... Csikorgatta a fogát és felnyögött –, el volt keseredve, hogy nem segíthet a fiának... És látta, ahogy a fia elesett, és az óriás, felágaskodva, felülről két kézzel beledöfte a dárdát... és kihúzta... Majd ismét beledöfte és kihúzta...

Lepidus lezuhant a földre. A barbár fürkészte a mezőt, de őt nem vette észre... A fű fölött már finom ködháló úszott. Mikor már teljesen besötétedett, Lepidus felkelt és elvánszorgott a mocsárnál levő kerülőúthoz, oda, ahol abban reménykedett, hogy megtalálja a tábor. Néha-néha hátránézett.

Úgy tűnt neki, hogy az erdő szélén valamiféle tüzek villannak fel... Nemsokára rábukkant egy rejtett ösvényre, amely egy hegygerincen vezetett át, és balra tőle terült el a hideg párából fehérülő mocsár.

Lepidus úgy érezte, hogy követi valaki, és ismét hátránézett. A látóhatár vöröslő sávja hátrébb egy mozgó alakot pillantott meg. „A barbár óriás lenne? – gondolta. – Nem, a nyugati gótok nem szívesen jönnek ki messzire az erdőből.” Ráadásul ez az árnyék, amely kiemelkedett a ködből, kicsi volt és túlságosan gyorsan mozgott: egy ember nem tud ilyen gyorsan futni. Akár lovasnak is gondolhatta, ha a mozgása az ügetésre hasonlított volna, de az árnyék simán, egyenletesen haladt előre. És a ló sem ilyen alacsony növésű.

Lepidusnak már nem volt ereje sem a csodálkozásra, sem a rettegésre. Visszafordult, és nehézkes, lassú léptekkel haladt előre, bal kezével megtartva hátára vetett pajszsát. Ám mikor már egyre közelebbről hallotta a surranó zörejt, és mintha egy alig kivehető hang hívta volna, Lepidus egyszerre rájött, hogy ez a fia... Az árnyék a jobb oldalon felbukkanva megelőzte, és néhány lépéssel előtte megállt, majd karlendítéssel üdvözölte. Lepidus semmit sem értett. A fia valami rúdfélén lovagolt, amin elől és hátul egy-egy nagy kerék volt, és valószínű, hogy ezek vitték előre olyan gyorsan. Azután Lepidus felfedezte még a pedálokat, amiket a fiú a lábával nyomkodott, és kitalálta, hogy ily módon forgatja a kerekeket... Elrugaszzkodott, tett egy lábmozdulatot, és a kerekek egy pillanat alatt odahozták elé. Lepidus észrevette, hogy a fiú, ki tudja miért, valahogy nagyon fiatal lett: csenevész, vékony, lapos mellkasú, tizenhét év körüli kamasznak nézett ki... igen, olyan lapos volt, mint a kerekeken járó szerkezete. „Te életben vagy?” – kérdezte Lepidus. „Nem, megölt a barbár – felelte mosolyogva –, mindjárt meghalok”. Leszállt a rúdról és gondosan a földre fektette az egész konstrukciót. Lepidus nem fogta fel, mi történhetett. Mikor a fiú kiegyenesedett, már egy tízéves gyermek állt előtte. „Ülj le – kérte a fia –, azt szeretném, ha a karodra ültetnél... Csak az egyikre – helyesbített zavartan –, a balra.” Lepidus megadóan leereszkedett a földre. A fia leült mellé és hozzábújt, majd Lepidus megölelte és a térdére ültette: már egy két-három éves kisfiú volt ott... Eltelt egy vagy tíz perc – a sötétben már semmit sem lehetett látni: mindent magába szívott az éjszaka. Lepidus kinyújtotta a karját és behajlította a térdét – és bizonyossá vált, hogy nincs vele senki. Kutakodott körben-körben, de a kerekek, amiken a fiú utolérte, szintén eltűntek.

Szöke Katalin fordítása

Forrás: Posztkriptum. Vip. 3 (8), 1997. Szankt-Peterburg, Izd. Fenyiksz, 1997.